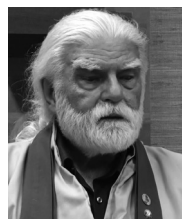

Dobosy Antal

A fekete kutya története

Elmondok egy régi történetet. A fekete kutya történetemet, amely esemény a szellemi utam megindítója volt, de a későbbiekben is, sőt, egész későbbi életemnek is a legfontosabb mozgató erejét jelentette.

Az eset 1976 nyarán történt. Ebben az időszakban meglehetősen kritikus és válságos helyzetben voltam. Családi problémák miatt is, de más szempontból is több dologban döntésem kellett. Elhatároztam, hogy egy egyhetes elvonulást csinálók a hegyekben.

Összecsomagoltam a hátizsákomat, egy fél kilós rozskenyeret tettem be élelmiszer gyanánt, némi szalonnát és hagymát, majd vonattal elutaztam Miskolcra, onnan Lillafüredig, és onnan gyalog indultam el a Lusta-völgyön felfelé a Bükk-fennsíkra.

Amikor felértem, nem túl messze észrevettem egy csapat, talán három-négy-öt kutyából álló farkát. Amint megjelentem a távolban, elkezdtek figyelni. Ott a Bükk-fennsíkon már elég messze voltam a lakott területektől, így ezek a kutyák elvadult vagy félig elvadult kutyák lehettek, feltehetően nem tartoztak semmilyen portáshoz.

Kicsit aggódtam, illetve bizalmatlan voltam, hogy vajon nem akarnak-e megtámadni. Óvatosan mentem tovább, de aztán azt láttam, hogy az egyik kutya kivált a többi közül, és érdeklődni kezdett irántam. Közeledett, majd 30-50 méter távolságban megállt és figyelt. Az igazság az, hogy nem éreztem túl sok bizalmat vele szemben, ezért némi félelemmel figyeltem a helyzetet, próbálva kitalálni, mit akarhat.

Úgy tűnt, mintha a bizalmatlanságom hatott volna rá, és valahogy ő is bizalmatlanabb lett velem szemben, megtorpant és nem jött közelebb. Egy kis idő múlva arra gondoltam, hogy valójában nem biztos, hogy rossz szándékkal közeledik, lehet, hogy tulajdonképpen egy kedves kutya. Kezdett fölolvadni bennem az előbbi érzés, és egyre több bizalmat éreztem iránta. Erre ő is megmozdult, növekvő kíváncsisággal és érdeklődéssel egyre közelebb jött. De amikor

már elég közel volt, megint felébredt bennem a félelem, hiszen ez egy idegen kutya, és vajon mit akarhat. Újra bizalmatlan lettem vele szemben, és féltem tőle, mire ő megállt, és visszahúzódott, és egy kicsit távolabb leült.

Egyre érdekesebb lett a helyzet. Egy idő után megint azt éreztem, hogy mégse fog bántani. Lehet, hogy ez egy szeretetre és talán sajnálatra is méltó kutya, akit a gazdája elhajtott otthonról. Kezdték szeretetet érezni iránta. Erre a kutya újra elkezdett közeledni, és most már egész közel jött hozzám. Érdekes volt ez a megfigyelés. Észre kellett vennem, hogy a kutya aszerint jön közelebb vagy távolodik, ahogy én viszonyulok hozzá. Közeledése és távolodása szinkronban volt az érzéseimmel, hozzáállásommal és tudatállapotommal.

Nem tudom, hogyan érzi meg a kutya, hogy én bízom benne, vagy bizalmatlan vagyok vele szemben, de úgy gondoltam, hogy néhány kísérletet megér, hogy megtudjam, tényleg aszerint mozog-e, ahogy én viszonyulok hozzá. Megpróbáltam. Fölkeltettem magamban a bizalmatlanságot, mire távolabb ment a kutya. Aztán fölkeltettem magamban a bizalmat és a szeretetet iránta, mire közelebb jött. Számomra ez egy nagyon izgalmas megfigyelés volt. Megláttam, hogy ebben a helyzetben a tudatnak milyen óriási szerepe van, de azt is, hogy a kapcsolatunk tényleg a tudatállapotomnak megfelelően alakul.

De most csalódást kell okoznom azoknak, akik azt gondolják, hogy annak meglátását tartottam fontosnak, hogy mennyire a tudattól függenek a helyzetek és mi a tudat szerepe a körülményeink alakításában. Ezt tulajdonképpen eddig is tudtam, és szerintem többé-kevésbé mindenki tudja, minden szellemi iskola is tanítja, hiszen a buddhizmustól kezdve az összes vallás ezt mondja.

Nem az volt az alapvető felismerés, hogy a kutya viselkedése függ tőlem, hanem igazából az – és ez sokkal jelentősebb volt –, hogy én

hoztam létre ezt a viszonyt. Hogy képes voltam megteremteni azt a tudatállapotot és érzelmi állapotot. Ennek az érzésnek a megtapasztalása és annak a felismerése, hogy ezt a viselkedést és belső tudatállapotot tetszésem szerint tudtam megválasztani és kialakítani, alapvetően megváltoztatta az addigi nézeteimet. Mert amire rájöttem, az eddig rejtett volt, és mindezidáig nem is gondoltam volna, hogy ez lehetséges. Rájöttem, hogy a belső érzeteket, a tudat állapotait szabadon, tetszés szerint lehet kialakítani. Ezeket az állapotokat meg lehet választani, és úgy, vagy másképp létrehozni. Ez volt az a felismerés, amit a kutyával kapcsolatban meg láttam, és ez a felismerés megváltoztatta az életemet. Innentől kezdve nem csak úgy gondoltam a környező világra, hogy a körülmények a tudatállapotaimtól vagy az érzelmi helyzetemtől függenek, amelyek alapján véve adóttak, sőt, valami mástól függenek, hanem úgy, mint aki látja a tudat függetlenségét és szabadságát is. Ez alatt a szabadság alatt azt értem, hogy bármely helyzetben bármilyen tudatállapot létrehozható.

Ennek a felismerésnek a jelentőségét végiggondolva annyira másra jutottam, mint amit eddig a tudatról tudtam vagy gondoltam, hogy úgy éreztem, nem szabadna ezt a felismerésemet senkinek elmondani, mert ha a tudat

ilyen, akkor a tudatnak ez a képessége bármire felhasználható, jóra és rosszra egyaránt.

Emlékszem egy régi esetre fiatalkoromból, a 60-as évek közepén, amikor egyik barátom hozott egy könyvet, Dale Carnegie: Érvényesülés című könyvét. Az alcíme „Amerikai karrieriskola” volt, és 1942-ben adták ki magyarul. Ez a könyv valami olyasmiről szólt, hogy a sikert hogyan lehet elérni. A könyv felhívta a figyelmet arra, hogy milyen tudati változások kellenek és hogyan lehet azokat megvalósítani, hogy az ember a társadalomban sikert érjen el. Már akkor komoly erkölcsi aggályaim merültek fel a könyvben szereplő módszerekkel kapcsolatban, történetesen az, hogy a tudat manipulálhatóságának lehetősége komoly veszéllyel járhat és visszasságokat teremthet.

Kutyatörténetem következményeként egy jó darabig tényleg nem mertem elmondani senkinek felismerésemet, mert úgy éreztem, hogy a szellemi útnak ez egy igazán mélységes titka.

Elvonulásom történetéhez az is hozzátartozik, hogy végül is a kutyával barátságot kötöttem, és ez a kis kedves, érdeklődő fekete kutya még néhány napig mellettem maradt, és ott rohangált körülöttem. Úgy tűnt, mintha hozzám akart volna tartozni.

Ez az egyhetes elvonulás nagyon jelentős szakasz lett az életemben. Sok különböző hely-

Kilátás a Három-kő csúcsról

zetet kipróbáltam ez alatt a hét alatt. Például az egyik nap kiültem a Három-kő csúcs szélére, a legszélsebb sziklára, és ott töltöttem az egész napomat, de az éjszakát is. A szabad ég alatt aludtam a sziklapárkányon, jobb oldalon egy 80-100 méteres mélység lehetett, bal oldalamon pedig a sziklához támaszkodtam. Az önmagammal való foglalkozásomnak értékes napjai voltak ezek, amelyek értékes megfigyeléseket eredményeztek. Eltöltöttem egy napot úgy is a fennsíkon, hogy egy négyzetméteren belül maradtam 24 órán keresztül. Leültem egy fa alá, és csak másnap, 24 óra múlva folytattam utamat.

Ezt az időszakot úgy akartam eltölteni, hogy emberekkel ne találkozzak. Jól ismertem a Bükknek ezt a részét, tudtam, hol vannak települések, turistaházak vagy erdei élet. Tudtam, merre van Jávorkút és a Bánkúti turistaház, így elkerülhettem ezeket a lakott helyeket.

A történethez az is hozzátartozik, hogy azt a fél kilós rozskenyert szigorúan be kellett osztanom az egész hétre, minden napra csak egy vékony szelet jutott. Olyannyira sikerült beosztanom, hogy a hétvégén a kenyérnek egy kis sarka meg is maradt. Máig őrzöm ezt a darabot. Ráírtam tussal elvonulásom emlékére a dátumot: „Bükk, 1976”.

Az elvonulás után tényleg úgy intéztem mindent, ahogy szerettem volna. Elrendeztem életem bizonyos konfliktusait. Nagyrészt megvalósítottam azokat az elképzeléseimet, amelyeket a Bükkben alakítottam ki.

Ez az 1976-os elvonulásom később sok mindenre kihatott. A továbbiakban szándékosan és tudatosan nagyon sok mindent igyekeztem az életemben ennek a megértésnek megfelelően

tenni. Akkoriban kezdtem el megismerkedni a buddhizmussal, majd komolyan érdeklődni a zen-buddhizmus iránt, ami aztán az egész későbbi életemet meghatározta.

Azért volt érdemes elmesélni ezt a történetet, mert reményeim szerint rávilágít arra, hogy bizonyos események során értékes összefüggéseket és magyarázatokat találhatunk. Ugyanakkor fontos felismernünk, hogy vannak az eseményeknek olyan részei, amelyeket a hétköznapi életben nem veszünk észre. Például az, hogy a kutya közeledése és távolodása a tudatomtól és bizalmamtól függött. Bár ezt a jelenséget meg lehet figyelni és érteni, a lényeges felismerés számomra az volt, hogy ez a belső állapot szándékom szerint alakítható. Ezt korábban nem gondoltam volna. A történet legfontosabb része tehát ez a felismerés volt. A kérdés az, hogyan jön létre egy ilyen felismerés. Mi indítja el azt a folyamatot, amely során egy adott helyzetben olyan dolgokat is észreveszünk, amelyeket a helyzet maga nem generál vagy indukál.

Úgy is megfogalmaznám a kérdést, hogy miként lehet más szemszögből nézni egy eseményre. Hogyan vehetünk észre olyan jelenségeket, és tehetünk fel kérdéseket, amelyek nem szokványosak, nem tűnnek logikusnak, sőt egyenesen túlmutatnak a szokványos tapasztaláson? A történetben az a pillanat volt a lényeges, amikor felismertem a tudat szabadságát. Ez később meghatározta az érdeklődési területeimet, és azt, hogy milyen dolgokat vizsgáljak és mire keressek magyarázatokat.

Amikor zent gyakorlok vagy az iskolában tanítok, azon gondolkodom, hogyan hívhatnám fel a hallgatók és társaim figyelmét erre a pillanatra. Ez a probléma régóta foglalkoztat. Bár az ok-okozati összefüggéseket sem egyszerű átadni, mégis könnyebb, mint megmutatni, hogyan tegyünk fel irracionális kérdéseket. Az ilyen kérdések felvetése magyarázatokat követel, majd sok gyakorlást és kutatást igényelnek, és újabb felismerésekhez vezetnek.

Az ilyen tudati mozdulatok és élmények vezetnek el szemléletváltáshoz, ahhoz, hogy az ember a környezetét és saját magát is képes legyen egészen másnak tekinteni, és így mássá alakítani, és ez az, ami végül megváltoztatja az életünket.

